

ud over Statsborgere, som burde være beskyttede. Jeg tror heller ikke at have misforstået det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein), idet jeg nemlig opfattede flere Ytringer i hans Foredrag saaledes, at han mente, at naar en Mand i god Tro fra alle Sider om, at Afstanden var, som den burde være, havde indrettet sig paa Driften af en saadan Næring, vil det være ikke alene ubilligt, men ogsaa uetserdigt, efter kortere eller længere Tids Forløb, naar der er anvendt flere Beforsninger paa Indretningen af en saadan Næring, at forlange, at vedkommende Næringsdrivende skulde flytte, fordi man havde opdaget, at der maalede 4 500 Alen, ja, man kunde ligesaa gjerne sige 300 Alen, ja 10 Alen, ja, man kunde ligesaa gjerne sige 1 Alen i den i Loven foreskrevne Afstandsbestemmelse. Naar det samme ærede Medlem mente, at man dog ikke burde gaa den Vej at søge det Fornødne paa dette Omraade ordnet gennem Lovgivningsmagten, men at man skulde gaa en anden Vej, og navnlig den, at man burde give en saadan Mand, der fra alle Sider i god Tro havde indrettet sig paa en Næringsdrift, men Afstanden fandtes for kort ved en senere Opdagelse, Erstatning, saa hørte jeg ikke det ærede Medlem nævne, fra hvem en saadan Erstatning skulde komme, om det skulde være Dyrigheden, vedkommende Herredsfoged, der skulde betale denne Erstatning, eller Statskassen, der skulde betale denne Erstatning, eller, hvem det er, det hørte jeg ikke, det ærede Medlem nævnde; maaske det ærede Medlem har ment, at der her i Rigsdagen paa Finansloven kunde bevilges en saadan Mand en Erstatning i Genhold til et af ham indgivet Andragende, ledsaget af fornødne Oplysninger. Men jeg tror ialtsald ikke, at det ærede Medlem bestemt udtaalte, at det var det, han mente. Jeg kan være enig i, at en saadan Mand bør have Erstatning, naar det først er kommet saavidt, at man har tvungen ham til at flytte og opgive sin Næring paa Grund af, at der mangler en Ubeholdelighed i den foreskrevne Afstand. Derimod maa jeg rigtig nok være af den Ansættelse, at saadanne Forhold som de, her er Spørgsmaal om, bør i det Hele ordnes ad Lovgivningsveien. Det er vigtigt i Lovgivningen at træffe rigorøse Bestemmelser med Hensyn til Afstanden, naar man ikke tillige kan opgive aldeles paalidelige Midler til at maale denne Afstand rigtig, og det kan man ikke, — Bestemmelser, som ville have til Følge, at den næringsdrivende Befolkning kunde komme til at lide store Tab, saasnart en anden Methode til at maale Afstanden maaske blev opfundet, og som viste, at man tidligere havde regnet feil. (Afbrydelse af S. Pedersen). Det ærede Medlem fra Assens (S. Pedersen) siger, at der kunde ogsaa anlægges en ny Vej, saa at derved Afstanden blev kortere. Jeg veed ikke, om Veien fra Aalestorp til det paagjældende Sted skulde

regnes ad en af de Veie, som existere, eller om Afstanden skal regnes astronomisk i lige Linie; det er jeg ikke kendt med i dette Dialekt. Jeg tror i det Hele taget, at de Herrer Forslagsstillere fortjene Tak, fordi de have bragt denne Sag paa Bane, og skulde det være Tilfældet, at deres Lovforslag maatte trænge til Ændringer her og der, baade for klarere at udrykke deres Tanker og for at komme saadanne Tanker ind, som maatte kunne forstærke sig et Flertal her i Thinget, er jo vor Forretningsgang af den Betskaffenhed, at saadanne Ændringer ville kunne finde Sted. Jeg skal derfor slutte med at anbefale, at man stemmer for Lovforslaget og lader det gaa sin videre Gang her i Thinget.

Suel: Det stadfæster sig stadig mere og mere, at dette høie Ting er særdeles kritisk, tilbageholdende og konservativt — navnlig naar det gjælder Smaating —, og dette har ogsaa stadfæstet sig med Hensyn til dette lille, i Virkeligheden uskyldige Lovforslag, idet det er blevet angrebent fra forskjellige Sider baade med Hensyn til Indhold og Form. Som Medforslagsstiller kan jeg ikke ganske lade Kritiken gaa uendset, men jeg skal imidlertid paa Grund af den fremrykkede Tid fatte mig meget kort. Jeg skal tillade mig at begynde med det ærede Medlem for Viborg (Klein), som anviser os en anden Vej end den, vi ere gaaede, idet vi skulde have ladet Vedkommende gaa ind til Thinget med et Andragende og saa foreslaa en Erstatning af Statskassen. Ja, det skulde vi have prøvet paa, saa tror jeg virkelig, at vi fra anden Side vilde have faaet ganske andre Indvendinger at høre end dem, vi hørte fra det ærede Medlems Side. Hvad tror det ærede Medlem, at den høitærede Minister vilde have sagt, hvad tror han, Finansudvalget og hele det høie Thing vilde have sagt dertil, naar man var kommen her med et Forslag om at bevilge en temmelig stor Pengesum til den ene Mand, der har lidt Tab paa Grund af Dyrighedens Uretterlighed? Nei, jeg tror, at vi saa vilde være gaaede en aldeles forkert Vej, og det stadfæstet sig jo ogsaa altid, at den Vej, vi ere gaaede, siger man, er steds ikke den naturlige og rigtige, men at vi skulde være gaaede en anden, og at denne anden var den eneste naturlige og rigtige, og vare vi gaaede den anden Vej, saa vilde den Vej, vi nu ere gaaede, ganske sikkert have været den naturlige og rigtige; saaledes er det altid. Men det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved nu. Jeg skal bemærke, at det ærede Medlem for Viborg tager høilig feil, naar han tror, at der foreligger et Andragende fra den Mand, som nærmest har givet Anledning til Loven; det er slet ikke Tilfældet. Han har indgivet et Andragende om fri Proceß, og han har faaet denne bevilget ved Underretten, men han har ikke engang kunnet faae det Samme ved Overretten, saa at han